

# «Sempre estimes els teus orígens i no oblides mai les teves arrels, però quan trobes una altra terra que t'ofereix una millor qualitat de vida i coses que et fan feliç, t'hi quedes»

**D'AQUÀ• I D'ALLÀ€.** Em dic Nouredine El Bennadi i vaig nÀ©ixer a Ksar el Kebir, una ciutat situada a la regiÀ³ de TÀ nger-Tetuan-Al Hoceima, al Marroc.À Encara tinc molt presents la meva terra, els meus amics... i guardo un gran record de quan anÀ vem a visitar a la muntanya els meus avis, l'Ahmed i la FÀ tima, o de quan als estius ens banyÀ vem a la platja. Era en aquests dos espais on passÀ vem les nostres vacances, acompanyats de familiars sempre disposats a obrir-nos les portes.À

Tots aquests records els tinc encara molt vius i gravats a la meva memòria. Els meus pares van venir a Manresa als anys seixanta i van ser dels primers a arribar-hi. Jo i els meus germans ens vam quedar a estudiar al Marroc. Però anys més tard, els meus pares van decidir que vinguéssim a viure aquí. Així va ser com els meus germans i jo vam agafar rumb cap a Catalunya. Vaig arribar a Manresa l'any 1989, ara ja en farà 28, quan jo tan sols tenia catorze anys. Després que la ciutat enamorés el meu pare i decidís que fos aquest el seu destí, vaig creure que potser era bo conèixer-la i estimar-me-la.

La meva primera impressió de Catalunya va ser molt bona, però al mateix temps el canvi em va impactar molt. Venia d'un lloc completament diferent, amb una llengua i una cultura molt arrelades i vaig haver d'adaptar-me a un indret completament nou per a mi. Era la primera vegada que viatjava a Catalunya i un dels factors que més em va costar en el procés d'adaptació va ser, com ja et deus imaginar, el de la llengua. Comparant Catalunya amb el meu lloc d'origen, he de reconèixer que aquí he trobat una millor sanitat, educació, igualtat... aspectes que en el meu país no sempre eren presents. Estimes els teus orígens i cal no oblidar mai les arrels, però quan trobes una altra terra que t'ofereix una millor qualitat de vida i coses que et fan feliç t'hi quedes. El ritme de vida podria dir que és la segona gran diferència que vaig notar. Al Marroc hi ha molta tranquil·litat, les coses s'agafen amb molta calma i arribes molt tard a tot arreu. Aquí, en canvi, el ritme de vida és més ràpid i hi ha molta més exigència amb el tema de la puntualitat.

Cada any viatjo al meu país d'origen. M'hi emporto els meus fills amb la intenció que coneguin les meves arrels. És curiós però cada vegada que fem un viatge al Marroc, al cap de poc els meus fills em pregunten ja pel dia de tornada. Si tingués la possibilitat de tornar-hi a viure, crec que no ho faria. De moment, estic instal·lat aquí amb la meva dona i els meus dos fills, sóc feliç amb la vida que porto i se'm faria difícil tornar a canviar. Després de treballar de mecànic i al sector del tèxtil, em vaig decidir per l'ofici de pastisser. El meu germà i jo vam obrir una pastisseria àrab al barri antic de Manresa i així va néixer el que ara és La Palmera. Va ser la segona pastisseria catalana d'aquestes característiques; inicialment només elaboràvem productes típics marroquins, però actualment oferim també pastisseria d'aquí. He recorregut bona part de Catalunya de fira en fira oferint té, cuscús i pastes àrabs, i fent d'ambaixador de la meva cultura i de Manresa, una ciutat

amable i acollidora.